

Csukás István • Sajdik Ferenc

**POM
POM**

m e s é i

Radírpók

CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

RADÍRPÓK

 Könyvmolyképző Kiadó

Picur nyugtalanul ébredt, nem találta a helyét, leült, majd felállt, belekortyolt a tejeskávéba, beleharapott a vajás kiflibe, de most semmi se ízlett neki, nyugtalanság motoszkált benne, és rossz előérzete volt.

Iskolába menet az utcán se ténfergett, és nem bámészkodott, hanem leszegte a fejét, és gyorsakat lépkedett, míg a nagy fához nem ért, ahol Pom Pom lakott.

Hogy kicsoda Pom Pom? Talán már ismeritek. Vagy nem? Ó, igazán senki sem ismeri, mert hol ilyen, hol olyan! Bámulatosan tudja változtatni az alakját! Ha akarja, olyan, mint a szőrpamacs vagy paróka vagy egyujjas kifordított bundakesztyű

vagy szobafestő pemzli vagy papucs orrán a pamutbojt! Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, ahogy ül az ágon, egy szép hosszú ágon.

Picur már majdnem továbbment, mikor észbe kapott, megtorpant, és halkán felszólt a fára:

– Pom Pom!

Pom Pom, ahogy meghallotta a hívást, azonnal Picur fejére ült.

– Már azt hittem, hogy nem jössz! És amikor jöttél, azt hittem, hogy továbbmész! Hova rohansz? Mi bajod van? – kérdezte Pom Pom.

– Olyan nyugtalan vagyok! – válaszolta Picur. – Meg rossz előérzetem van! Csak még nem tudom, hogy miért, meg hogy mitől!

Körbesétálták a fát, és törték a fejüket, hogy mi lehet az oka a nyugtalanságnak, meg a rossz előérzetnek. Egyszer csak Picur hirtelen megállt, és a homlokára csapott, vagyis Pom Pomra, aki kicsit előrecsúszott a fején.

– Gombóc Artúr!

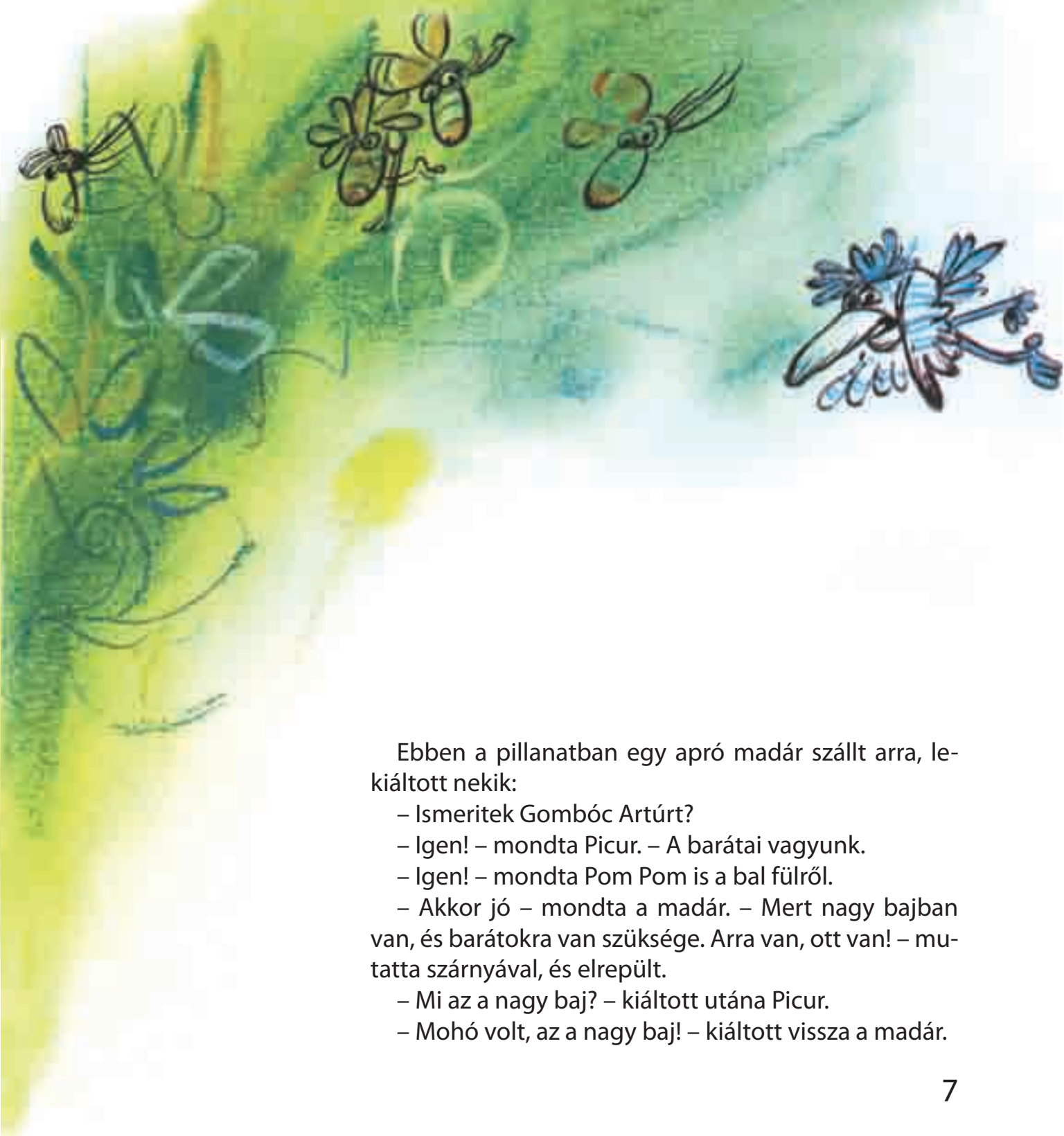
Pom Pom is felkiáltott, hiszen épp az előbb csaptak rá:

– Az ám! Jaj! – Majd kicsit hátrább húzódott Picur fején, és megkérdezte: – Mi van Gombóc Artúrral?

– Az van Gombóc Artúrral, hogy nem tudom, mi van vele! Nem látom sehol! – válaszolta Picur. – Hova tűnt, és hol van? Ez az! Ezért vagyok nyugtalan!

És újra a homlokára csapott, de Pom Pom egészen lecsúszott a bal fülére, úgyhogy nem lett semmi baj.

Ebben a pillanatban egy apró madár szállt arra, lekiáltott nekik:

- Ismeritek Gombóc Artúrt?
- Igen! – mondta Picur. – A barátai vagyunk.
- Igen! – mondta Pom Pom is a bal fülről.
- Akkor jó – mondta a madár. – Mert nagy bajban van, és barátokra van szüksége. Arra van, ott van! – mutatta szárnyával, és elrepült.
- Mi az a nagy baj? – kiáltott utána Picur.
- Mohó volt, az a nagy baj! – kiáltott vissza a madár.

Gyorsan elindultak abba az irányba, amit az apró madár mutatott, és nemsokára egy madárkereskedéshez értek.

A kirakatban azonnal meglátták Gombóc Artúrt. Egy nagy kalitkában gubbasztott, és lógatta az orrát.

– Pszt! – piszegett neki Picur.

Gombóc Artúr felnézett, és éppen egy nagyot akart ugrani örömében, mikor eszébe jutott a kalitka, így hát csak mosolygott egyet, majd legyintett, majd sóhajtott.

– Hogy kerültél ide? Illetve oda? – kérdezte Picur.

– Haj, haj! – sóhajtozott Gombóc Artúr.

– Ebből nem értek semmit! Meséld el, és ne sóhajtozz közben, mert azzal csak az időt húzod! – kérte Picur.

– Jó! – egyezett bele Gombóc Artúr. – Ott kezdem, hogy éhes voltam. És hogy így éhesen ballagtam, megláttam egy kirakatban egy madarat, akit éppen etettek, sőt tömtek! Képzelteritek, mit éreztem! Ekkor észrevett az a madár: „Várd meg, míg elmegy ez a kopasz, akkor húzd el azt a kallantyút a kalitkán!” Megvártam, míg elmegy a kopasz, elhúztam a kallantyút, a madár kimászott a kalitkából, én meg bemásztam. Vártam az ennivalót. Hozta is a kopasz, de közben így dünnyögött: „Na ez a vitaminkeverék majd használ! Ettől majd megjön az étvágyad!” És mindenféle vacak vitaminkeveréket nyomott a csőrömbe. Én mondtam,

hogy csokoládét kérek, de nem lehetett jól érteni, mert újabb vitaminkeveréket hozott és még egy nagy lakatot, amit rákattintott a kalitkára! Azóta itt vagyok, és éhes vagyok, mert nem szeretem a vitamint!

Picur töprengett, törte a fejét, hogy mit lehetne csinálni, majd így szólt Gombóc Artúrhoz:

